A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (harmadik tanács)

2013. június 27.*

„Polgári ügyekben folytatott igazságügyi együttműködés — Polgári és kereskedelmi ügyekben végzett közvetítés — 2008/52/EK irányelv — Kötelező közvetítői eljárást előíró nemzeti szabályozás — Okafogyottság”

A C-492/11. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Giudice di pace di Mercato San Severino (Olaszország) a Bírósághoz 2011. szeptember 26-án érkezett, 2011. szeptember 21-i határozatával terjesztett elő az előtte

Ciro Di Donna

és

a **Società imballaggi metallici Salerno srl (SIMSA)**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (harmadik tanács),

tagjai: M. Ilešič tanácselnök, E. Jarašiūnas, A. Ó Caoimh, C. Toader (előadó) és C. G. Fernlund bírák,

főtanácsnok: J. Kokott,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– az olasz kormány képviseletében G. Palmieri, meghatalmazotti minőségben, segítője: S. Varone avvocato dello Stato,

– a francia kormány képviseletében G. de Bergues és J.-S. Pilczer, meghatalmazotti minőségben,

– az osztrák kormány képviseletében A. Posch, meghatalmazotti minőségben,

– az Európai Bizottság képviseletében F. Moro és M. Wilderspin, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2013. április 11-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

* Az eljárás nyelve: olasz.

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a polgári és kereskedelmi ügyekben végzett közvetítés egyes szempontjairól szóló, 2008. május 21-i 2008/52/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvnek (HL L 136., 3. o.), az 1950. november 4-én Rómában aláírt, az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezmény 6. és 13. cikkének, valamint az Európai Unió Alapjogi Chartája 47. cikkének értelmezésére vonatkozik.

2 E kérelmet a C. Di Donna és a Società imballaggi metallici Salerno (SIMSA) srl (a továbbiakban: SIMSA) között C. Di Donna gépjárművében okozott kár megtérítése tárgyában folyamatban lévő jogvitában terjesztették elő, amelyben a Giudice di pace di Mercato San Severino az olasz jogban előírt kötelező közvetítői eljárást kívánja alkalmazni.

Jogi háttér

Az uniós szabályozás

3 A 2008/52 irányelv (8) és (10) preambulumbekezdése a következőképpen szól:

„(8) Ezen irányelv rendelkezései csak a határokon átnyúló vitákban történő közvetítésre alkalmazandók, azonban semmi nem akadályozza a tagállamokat abban, hogy ezeket a rendelkezéseket belföldi közvetítési eljárásokban is alkalmazzák.

[…]

(10) Ezt az irányelvet azokban az eljárásokban kell alkalmazni, amelyekben a határokon átnyúló vitában részt vevő kettő vagy több fél önkéntes alapon, közvetítő segítségével maga kísérli meg vitájának peren kívüli megállapodás elérésével történő rendezését. Ezt az irányelvet polgári és kereskedelmi ügyekben kell alkalmazni […]”

4 Ezen irányelv 1. cikkének (1) bekezdése előírja:

„Ezen irányelv célja a jogviták alternatív rendezéséhez való hozzáférés elősegítése és a jogviták egyezséggel történő rendezésének megkönnyítése, azáltal, hogy ösztönzi a közvetítés igénybevételét és biztosítja a közvetítés és a bírósági eljárás közötti kiegyensúlyozott kapcsolatot.”

5 Az említett irányelv 3. cikkének a) pontja a következőképpen rendelkezik:

„[…]

a) »Közvetítés«: olyan strukturált eljárás – függetlenül megnevezésétől vagy az arra való hivatkozástól –, amelyben egy jogvitában részt vevő két vagy több fél önkéntes alapon, közvetítő segítségével maga kísérli meg vitájának megállapodással történő rendezését. Ezt az eljárást a felek kezdeményezhetik, vagy bíróság javasolhatja vagy rendelheti el, vagy egy tagállam joga írhatja elő.

[…]”

6 Ugyanezen irányelv 5. cikkének (2) bekezdése előírja:

„Ez az irányelv nem érinti a közvetítés igénybevételét – a bírósági eljárás megkezdése előtt vagy után – kötelezővé tevő, ösztönző vagy szankcionáló nemzeti jogszabályokat, feltéve, hogy az ilyen jogszabályok nem akadályozzák a feleket az igazságszolgáltatáshoz való hozzáférési joguk gyakorlásában.”

7 A 2008/52 irányelv 7. cikkének (1) bekezdése a következőképpen szól:

„Tekintve, hogy a közvetítés bizalmas jelleggel végzendő, a tagállamok – a felek ettől eltérő megállapodása hiányában – biztosítják, hogy sem a közvetítők, sem a közvetítési folyamat adminisztrációjában részt vevő személyek nem kötelezhetők bizonyítékot szolgáltatni polgári és kereskedelmi bírósági, vagy választott bírósági eljárásban olyan információkról, melyek a közvetítési eljárás során vagy azzal kapcsolatban merülnek fel, kivéve:

a) ha ezt az érintett tagállam közrendjével kapcsolatos nyomós indokok szükségessé teszik, különösen ha gyermekek érdekei védelméhez vagy személyek testi vagy lelki épsége megsértésének megakadályozásához kívánatos; vagy

b) ha a közvetítés eredményeképpen létrejött megállapodás tartalmának hozzáférhetővé tétele szükséges a megállapodás végrehajtásához vagy érvényesítéséhez.

[…]”

Az olasz jog

A 28/2010. sz. törvényerejű rendelet

8 A polgári és kereskedelmi jogviták egyeztetéses rendezése érdekében történő közvetítésről szóló, 2009. június 18-i 69. sz. törvény 60. cikkének végrehajtásáról szóló, 2010. március 4-i 28. sz. törvényerejű rendeletet (a GURI 2010. március 5-i 53. száma, a továbbiakban: 28/2010. sz. törvényerejű rendelet) a 2008/52 irányelv nemzeti átültető rendelkezéseként közölték az Európai Bizottsággal.

9 E rendelet 5. cikkének (1) bekezdése előírja:

„Aki a tulajdonközösséggel, dologi joggal, tulajdonmegosztással, örökléssel, családi szerződéssel, bérlettel, haszonkölcsönnel, vállalkozás kezelésbe vételével, járművek vagy hajók közlekedéséből eredő kár megtérítésével, orvosi felelősséggel, valamint a sajtóban vagy egyéb reklámhordozón elkövetett rágalmazással, biztosítási, banki és pénzügyi szerződésekkel kapcsolatos jogvitában keresetet kíván előterjeszteni, először is köteles az e rendelet értelmében vett közvetítői eljárást […] igénybe venni. A közvetítői eljárás tényleges lefolytatása az eljárást megindító irat elfogadhatóságának egyik feltétele. Az elfogadhatatlansági kifogásra a jogvesztés terhe mellett az alperesnek kell hivatkoznia, vagy azt a bíróságnak kell hivatalból megállapítania, az első tárgyalásnál nem később. Ha a bíróság megállapítja, hogy a közvetítés már megkezdődött, de még nem fejeződött be, a következő tárgyalást a 6. cikkben megállapított határidő lejárta utáni időpontra tűzi ki. Ugyanígy jár el, ha a közvetítésre nem került sor, és ekkor 15 napos határidőt tűz ki a feleknek a közvetítés iránti kérelem benyújtására.”

10 Az említett rendelet 6. cikke a következőképpen szól:

„(1) A közvetítői eljárás időtartama nem haladhatja meg a négy hónapot.

[…]”

11 A 2011. szeptember 14-i 148. sz. törvénnyel (a GURI 2011. szeptember 16-i 216. száma, 1. o.) módosított 28/2010. sz. törvényerejű rendelet 8. cikke a közvetítői eljárás lefolytatását szabályozza. E cikk a következőképpen rendelkezik:

„(1) A közvetítésre irányuló kérelem benyújtásakor a közvetítő szervezet felelőse kijelöli a közvetítőt és kitűzi a kérelem benyújtásától számított legfeljebb 15 napon belüli időpontra a felek közötti első megbeszélést. […]

[…]”

12 A 28/2010. sz. rendelet 11. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) Peren kívüli megállapodás esetén a közvetítő jegyzőkönyvet készít, amelyhez csatolni kell a megállapodás szövegét. Ilyen megállapodás hiányában a közvetítő egyeztetésre irányuló javaslatot tehet. Mindazonáltal, amennyiben a felek az erre irányuló, közösen előterjesztett kérelmet az eljárás bármely pillanatában benyújtják, a közvetítő egyeztetésre irányuló javaslatot tesz. A javaslat megtétele előtt a közvetítő tájékoztatja a feleket a 13. cikkből eredő lehetséges következményekről.

[…]

(4) Az egyeztetés sikertelensége esetén a közvetítő a javaslat megjelölésével jegyzőkönyvet készít; a jegyzőkönyvet a felek és a közvetítő írja alá, utóbbi igazolja a felek aláírását vagy aláírásuk lehetetlenségét. Ugyanezen jegyzőkönyvben rögzíti a közvetítő a felek valamelyike közvetítői eljárásban való részvételének hiányát.”

13 Az említett rendeletnek a perköltségekről szóló 13. cikke előírja:

„(1) Amennyiben az ítélet teljes mértékben megfelel a javaslat tartalmának, a bíróság kizárja a javaslatot elutasító pernyertes félnél a javaslat megtételét követő időszakban felmerült költségek megtérítését, és e felet kötelezi a pervesztes félnél az ugyanezen időszakban felmerült költségek megtérítésére, valamint további, a fizetendő egységes illetéknek megfelelő összegnek az államkincstár részére történő megfizetésére. A polgári perrendtartás [Codice di procedura civile] 92. és 96. cikke továbbra is alkalmazandó. A jelen bekezdés rendelkezései alkalmazandók a közvetítő részére megfizetett díjra, valamint a 8. cikk (4) bekezdése értelmében vett szakértői díjra is.

(2) Amennyiben pedig az ítélet nem teljes mértékben felel meg a javaslat tartalmának, a bíróság – súlyos és kivételes okok fennállása esetén – kizárhatja a pernyertes félnél felmerült, a közvetítő részére megfizetett díjnak, valamint a 8. cikk (4) bekezdése értelmében vett szakértői díjnak megfelelő költségek megtérítését.”

A 180/2010. sz. miniszteri rendelet

14 Az olasz kormány rendeleti úton elfogadta a 2011. július 6-i 145. sz. miniszteri rendelettel módosított, 2010. október 18-i 180. sz. miniszteri rendeletet (a továbbiakban: 180/2010. sz. miniszteri rendelet). A jelen ügy szempontjából a 180/2010. sz. miniszteri rendelet 16. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) A díj az eljárás megindításának költségeit, valamint a közvetítési díjat foglalja magában.

(2) Az eljárás megindításának díja címén – mely a teljes díjnak részét képezi – minden felet 40,00 euró összeg terhel, amelyet a közvetítésre irányuló kérelem benyújtásakor, a közvetítésre hívott félnek pedig az eljárásba való belépése időpontjában kell megfizetnie.

(3) Közvetítési díj címén mindegyik félnek a jelen rendelethez csatolt A táblázatban megjelölt összeget kell megfizetnie.

(4) A közvetítési díjnak az A táblázatban meghatározott legmagasabb összegét valamennyi referenciakategória tekintetében:

a) növelni lehet az egyötödét meg nem haladó mértékben, tekintettel az ügy különleges jelentőségére, bonyolultságára, illetve nehézségére;

b) növelni kell az egynegyedét meg nem haladó mértékben a közvetítés sikere esetén;

c) növelni kell az egyötödével a [28/2010. sz.] törvényerejű rendelet 11. cikke értelmében vett javaslat megtétele esetén;

d) a [28/2010. sz.] törvényerejű rendelet 5. cikkének (1) bekezdésében említett ügyekben az első hat kategória esetében egyharmadával, a többi kategóriában pedig a felével kell csökkenteni, a jelen bekezdés e) pontjában előírt csökkentés kivételével, és a jelen cikkben előírtakon kívül semmilyen más növelés nem alkalmazható a jelen bekezdés b) pontjában előírt növelés kivételével;

e) csökkenteni kell az első kategória esetében 40 euróra, minden más kategória esetében pedig 50 euróra, – a jelen bekezdés c) pontja rendelkezéseinek alkalmazásától függetlenül – ha a közvetítés kezdeményezőjén kívül más fél nem vesz részt az eljárásban.

[…]

(14) A jelen rendelethez mellékelt A táblázatban az egyes referenciakategóriákhoz meghatározott díjak legalacsonyabb összegétől el lehet térni.”

15 A 180/2010. sz. miniszteri rendelet 16. cikkének (4) bekezdésében meghatározott A táblázat a következőképpen épül fel:

Perérték	Díj (felenként)
1 000 euróig	65 euró
1001eurótól 5 000 euróig	130 euró
5 001 eurótól 10 000 euróig	240 euró
10 001 eurótól 25 000 euróig	360 euró
25 001 eurótól 50 000 euróig	600 euró
50 001 eurótól 250 000 euróig	1 000 euró
250 001 eurótól 500 000 euróig	2000 euró
500 001 eurótól 2 500 000 euróig	3 800 euró
2 500 001 eurótól 5 000 000 euróig	5 200 euró
5 000 000 euró fölött	9 200 euró

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

16 C. Di Donna pert indított a SIMSA ellen az e társaság tulajdonában álló targonca által C. Di Donna gépjárművében okozott kár megtérítése iránt. Amint az az ügyiratokból kitűnik, a SIMSA nem vitatta a tényállást, azonban az első tárgyalás elnapolását kérte azon biztosítótársaság perbe hívása érdekében,

amelynél jogellenes károkozásért való felelősséget fedező biztosítási kötvénnyel rendelkezik. E tekintetben ugyanakkor arra hivatkozott, hogy mielőtt e biztosítótársaságot perbe hívná, a jogvitát a 28/2010. sz. törvényerejű rendelet által előírt kötelező közvetítési eljárásnak kellene alávetni.

17 A kérdést előterjesztő bíróság úgy véli, hogy e rendelet alkalmazandó az alapügy tényállására, mivel a SIMSA és a perbe hívott biztosítótársaság között fennálló szerződéses jogviszony a biztosítás területéhez tartozik, melyhez az említett rendelet 5. cikkének (1) bekezdése alapján a közvetítői eljárás kötelező, ellenkező esetben a kereset elfogadhatatlannak minősül. A Giudice di pace di Mercato San Severino mindazonáltal arra a kérdésre keres választ, hogy – a következő tárgyalás időpontjának kitűzése érdekében – a perbe híváshoz előírt 45 napos határidőt vagy a közvetítői eljárás lefolytatásához szükséges négy hónapos határidőt is figyelembe kell-e venni. Másfelől a kérdést előterjesztő bíróság osztozik a SIMSA által megjelölt kétségekben a 28/2010. sz. törvényerejű rendelet rendelkezéseinek az uniós joggal való összeegyeztethetősége tekintetében.

18 Ilyen körülmények között a Giudice di pace di Mercato San Severino felfüggesztette az eljárást, és előzetes döntéshozatal céljából az alábbi kérdéseket terjesztette a Bíróság elé:

„Az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezmény 6. és 13. cikkével, […] az Európai Unió Alapjogi Chartája 47. cikkével, a […]2008/52 irányelvvel, a hatékony bírói jogvédelemhez való […] uniós jog általános elvével és általában az uniós jog egészével ellentétes-e az, hogy az Európai Unió valamely tagállamában olyan szabályozást – mint a 28/2010. sz. törvényerejű rendelet és a […] 180/2010. sz. miniszteri rendelet – vezetnek be, amelynek értelmében:

(1) a bíróság a későbbi bírósági eljárás keretében bizonyítékokat hozhat fel a kötelező közvetítői eljárást alapos ok nélkül elmulasztó fél terhére;

(2) a bíróságnak ki kell zárnia az egyeztetésre irányuló javaslatot elutasító pernyertes félnél a javaslat megtételét követően felmerült költségek megtérítését és köteleznie kell őt a pervesztes fél részéről az ugyanezen időszakban felmerült költségek megtérítésére, valamint a fizetendő illeték (egységes illeték) címén már megfizetett összegnek megfelelő további összegnek az államkincstár részére történő megfizetésére, amennyiben az elutasított javaslat megtétele után indított eljárást követően meghozott ítélet teljes mértékben megfelel e javaslat tartalmának;

(3) a bíróság – súlyos és kivételes okok fennállása esetén – kizárhatja a közvetítőnek fizetett díj és a szakértői díj címén a pernyertes félnél felmerült összegek megtérítését akkor is, ha a bírósági eljárást követően meghozott ítélet nem felel meg teljes egészében a javaslat tartalmának;

(4) a bíróságnak az eljárás címén fizetendő egységes illetéknek megfelelő összegnek az államkincstár részére történő megfizetésére kell kötelezni azt a felet, amely a közvetítői eljárást alapos ok nélkül elmulasztotta;

(5) a közvetítő egyeztetésre irányuló javaslatot tehet, sőt köteles tenni a felek megállapodásának hiányában is, és akkor is, ha a felek az eljárásban nem vesznek részt;

(6) a közvetítésre irányuló kísérlet befejezésére előírt határidő elérheti a négy hónapot;

(7) az eljárás kezdetétől számított négy hónapos határidő lejártát követően is csak akkor lehet keresetet indítani, miután a közvetítő szervezet titkárságánál beszerezték a közvetítő által a megállapodás létre nem jöttéről kiállított, az elutasított javaslatot tartalmazó jegyzőkönyvet;

(8) nem kizárt, hogy a közvetítői eljárások száma megsokszorozódhat – aminek az a következménye, hogy nő a jogviták elbírálásának ideje –, ugyanolyan mértékben, mint az időközben indított bírósági eljárások keretében szabályosan benyújtott kérelmek száma;

(9) a kötelező közvetítői eljárás költsége legalább kétszer magasabb, mint azon bírósági eljárás költsége, amelynek elkerülése a közvetítői eljárás célja, és az egyenlőtlenség exponenciálisan nő a perérték növekedésével (ezért előfordulhat, hogy a közvetítés költsége hatszor nagyobb lesz, mint a bírósági eljárás költsége) vagy a jogvita bonyolultságával összefüggésben (ezen utóbbi esetben, amennyiben – az eljárásban részt vevő felek által díjazott – szakértő kijelölése válik szükségessé, aki a közvetítőnek segítséget nyújt olyan jogvitákban, amelyek különleges szakmai ismereteket igényelnek, anélkül, hogy a szakértői vélemény vagy a szakértő által megszerzett információk a későbbiekben a bírósági eljárás keretében felhasználhatók lennének)?”

Az alapeljárásnak az előzetes döntéshozatal iránti kérelem előterjesztését követő alakulása

19 A kérdést előterjesztő bíróság a Bíróságnak a jelen előzetes döntéshozatal iránti kérelemnek az alapeljárás megoldása érdekében való szükségességét igazoló indokokra vonatkozó felvilágosításra irányuló kérelmére adott 2012. március 9-i válaszában megjelölte, hogy a Bíróságnak a nemzeti szabályozás uniós joggal való összeegyeztethetetlenségét kimondó döntésének feltételezésével az alapjárást nem vethetné alá közvetítői eljárásnak, mely következményekkel járna a tárgyalás kitűzéséhez szükséges határidő-számításra.

20 2012. október 24-én a Corte costituzionale meghozta a 272/2012. sz. ítéletét, amellyel alkotmányellenesnek nyilvánította a 28/2010. sz. törvényerejű rendelet egyes cikkeit, különösen az 5. cikk (1) bekezdését, a 8. cikk (5) bekezdését, valamint a 13. cikket, kivéve utóbbinak a polgári perrendtartás 92. §-ára és 96. §-ára való utalását, amely azonban az alapeljárásban nem bír jelentőséggel.

21 Ezen ítéletből különösen az tűnik ki, hogy a 28/2010. sz. törvényerejű rendelet 5. cikke (1) bekezdése alkotmányellenességének megállapítását követően Olaszországban a közvetítői eljárásra irányuló előzetes kötelezettségvállalás az eljárást megindító irat elfogadhatóságának már nem feltétele, és a felek már nem kötelesek a közvetítői eljárást igénybe venni.

22 A Bíróság Hivatala 2012. december 14-i levelében arra kérte a kérdést előterjesztő bíróságot, hogy jelölje meg a 272/2012. sz. ítélet következményeit az előtte folytatódó nemzeti jogvitára, valamint az előzetes döntéshozatal iránti kérelemre.

23 Az említett bíróság 2013. január 17-i levelében azt válaszolta, hogy fenntartja az előzetes döntéshozatalra irányuló kérelmét. Mindazonáltal nem foglalt állást az említett ítéletnek az alapügybeli perbe hívásról szóló határozatra, valamint a Bíróságnak feltett előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések relevanciájára gyakorolt hatásáról.

Az előzetes döntéshozatal iránti kérelemről

24 A Bíróság ítélkezési gyakorlatából kitűnik, hogy a Bíróság és a nemzeti bíróságok között az EUMSZ 267. cikk szerinti együttműködés keretében egyedül az alapeljárást folytató és a meghozandó bírósági döntésért felelős nemzeti bíróság jogosult mérlegelni – az ügy sajátosságaira figyelemmel – egyrészt az előzetes döntéshozatal szükségességét ahhoz, hogy döntését meghozhassa, másrészt azt, hogy a Bíróság számára feltett kérdések relevánsak-e. Ennélfogva, ha a nemzeti bíróságok által feltett kérdés valamely uniós jogi rendelkezés értelmezésére vonatkozik, a Bíróság fő szabály szerint köteles a kérelemről határozni (lásd különösen a C-415/93. sz. Bosman-ügyben 1995. december 15-én hozott ítélet [EBHT 1995., I-4921. o.] 59. pontját, a C-379/93. sz. PreussenElektra-ügyben 2001. március 13-án hozott ítélet [EBHT 2001., I-2099. o.] 38. pontját, valamint a C-241/09. sz. Fluxys-ügyben 2010. december 9-én hozott ítélet [EBHT 2010., I-12773. o.] 28. pontját).

25 Mindazonáltal a Bíróság azt is kifejtette, hogy a Bíróság kivételesen, saját hatáskörének megállapítása érdekében megvizsgálhatja azon körülményeket, amelyek között a nemzeti bíróság hozzá fordult. Csak akkor tagadhatja meg a nemzeti bíróság által feltett előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés elbírálását, amennyiben nyilvánvaló, hogy az uniós jog értelmezése, amelyet a nemzeti bíróság kért, nem függ össze az alapeljárás tényállásával vagy tárgyával, illetve ha a szóban forgó probléma hipotetikus jellegű, vagy a Bíróság nem rendelkezik azon ténybeli és jogi elemek ismeretével, amelyek szükségesek ahhoz, hogy a feltett kérdésekre hasznos választ adjon (lásd különösen a fent hivatkozott PreussenElektra-ügyben hozott ítélet 39. pontját; a C-544/07. sz. Rüffler-ügyben 2009. április 23-án hozott ítélet [EBHT 2009., I-3389. o.] 38. pontját; a C-314/08. sz. Filipiak-ügyben 2009. november 19-én hozott ítélet [EBHT 2009., I-11049. o.] 42. pontját, valamint a C-399/11. sz. Melloni-ügyben 2013. február 26-án hozott ítélet 29. pontját).

26 Emlékeztetni kell ugyanis arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az EUMSZ 267. cikk szövegéből is, és rendszeréből is kitűnik, hogy az előzetes döntéshozatali eljárás előfeltétele a nemzeti bíróság előtt ténylegesen folyamatban lévő jogvita, amelynek keretében a nemzeti bíróságnak az előzetes döntést tekintetbe vevő határozatot kell hoznia (lásd ebben az értelemben különösen a C-225/02. sz. García Blanco-ügyben 2005. január 20-án hozott ítélet [EBHT 2005., I-523. o.] 27. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

27 Márpedig az alapeljárásban a Corte costituzionale 2012. október 24-i ítéletét követően az alapeljárásban alkalmazandó nemzeti szabályozás többé nem egyezik meg azzal, amelyet az előzetes döntéshozatal iránti kérelem keretében figyelembe vettek (lásd analógia útján a fent idézett Fluxys-ügyben hozott ítélet 32. pontját). Az említett ítélet ugyanis – a 28/2010. sz. törvényerejű rendelet bizonyos rendelkezései alkotmánynak való megfelelése hiányának kimondásával – e rendelkezéseknek a nemzeti jogrendből való törlésének hatásával jár.

28 Kétségtelen, hogy bár a kérdést előterjesztő bíróság 2013. január 17-i levelében meg is jelölte, hogy fenn kívánja tartani az előzetes döntéshozatalra irányuló kérelmét, mégsem pontosította, hogy az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdései miben relevánsak továbbra is az alapeljárás megoldásához.

29 Márpedig, ahogy azt a főtanácsnok indítványa 20. és 23. pontjában megállapította, a Bírósághoz intézett kilenc előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés hipotetikus jellegű.

30 Az első négy kérdés ugyanis az uniós jognak olyan szabályozással való összeegyeztethetőségére vonatkozik, amely lehetővé teszi, hogy a bíróság egyrészt bizonyítékot a kötelező közvetítői eljárást alapos ok nélkül elmulasztó fél terhére felhasználjon, és e felet a perköltségről való rendelkezés keretében az egységes illetéknek megfelelő összegnek az államkincstár részére történő megfizetésére kötelezze (a 28/2010. sz. törvényerejű rendelet 8. cikkének (5) bekezdése), másrészt pedig hogy az egyeztetésre irányuló javaslatot elutasító pernyertes félnél felmerült költségek megtérítését kizárja, és e felet kötelezze a közvetítés kiadásainak megtérítésére (e rendelet 13. cikke). E kérdések ekképpen kizárólag azokra a rendelkezésekre utalnak, amelyeket alkotmányellenesnek nyilvánítottak. Ilyen feltételek mellett az említett kérdések okafogyottakká váltak a vitatott nemzeti rendelkezések alkalmazhatósága tekintetében bekövetkezett változások hatása következtében.

31 A közvetítői eljárás lefolytatására, a végrehajtásával kapcsolatos határidőkre, valamint a költségére vonatkozó utolsó öt kérdés tekintetében meg kell állapítani – amint az a jelent ítélet 27. pontjában szerepel –, hogy a nemzeti jogi keret, amelybe az alapeljárás illeszkedik, már nem egyezik meg azzal, amelyet a nemzeti bíróság előzetes döntéshozatalra utaló határozatában megfogalmazott. A 28/2010. sz. törvényerejű rendelet 5. cikkének (1) bekezdése alkotmányellenes jellegének megállapítását követően ugyanis a felek már nem kötelesek a közvetítői eljárásban történő részvételre. Következésképpen – amint azt a főtanácsnok indítványának 29. pontjában kiemelte – az említett kérdések már nem relevánsak az alapügybeli perbe hívásról szóló határozathoz.

32 A fentiekből következik, hogy – figyelembe véve a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő jogvitának az alkalmazandó jog szempontjából történő alakulását – a Bíróság úgy véli, hogy már nem áll módjában a neki feltett kérdésekről határozni (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott Fluxys-ügyben hozott ítélet 34. pontját).

A költségekről

33 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (harmadik tanács) a következőképpen határozott:

A Giudice di Pace di Mercato San Severino (Olaszország) 2011. szeptember 21-i határozatával a C-492/11. sz. ügyben előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekre már nem adható válasz.

Aláírások